

Het Woord van de Waarheid

Niet recht gesneden¹

Ultra-dispensationalisme onderzocht in het licht van de Schrift

Hoofdstuk 6: Is de Kerk de Bruid van het Lam?

H. A. Ironside, Litt.D., 1876-1951

Schrijftaanhalingen uit de Statenvertaling HSV. Vertaling, voorwoord en voetnoten door M.V. 16-2-2026

Voorwoord door vertaler

Zo belangrijk als het dispensationalisme is voor het begrijpen van de Schrift, zo schadelijk is het ultra-dispensationalisme². Over de gezonde dispensatieleer of bedelingenleer zijn er veel artikels verschenen op mijn site; zie onder: <http://www.verhoevenmarc.be/#Bedelingen>

Ik vertaal hier hoofdstuk 6 van onderhavig boek. Andere hoofdstukken volgen later, zo de Heer wil.

1. What is Ultra-Dispensationalism?
2. The Four Gospels and Their Relation to the Church
3. The Transitional Period - Is the Church of The Acts the Body of Christ?
4. When Was the Revelation of the Mystery of the One Body Given?
5. Further Examination of the Epistles
- 6. Is de Kerk de Bruid van het Lam?**
7. [Hebben Waterdoop en Avondmaal een plaats in de huidige genadebedeling?](#) (Reeds vertaald)
8. Concluding Remarks

Lees hier het volledige boek: <https://www.wholesomewords.org/etexts/ironside/wrongly.pdf>

HOOFDSTUK ZES

Is de Kerk de Bruid van het Lam?

EEN van de eerste standpunten die over het algemeen door de ultra-dispensationalisten wordt ingenomen, is dat het ondenkbaar is dat de Kerk het Lichaam van Christus zou zijn en tegelijkertijd wordt geïdentificeerd met de Bruid van het Lam. Zij staan erop dat er hier een vermenging van beeldspraak plaatsvindt die volstrekt onhoudbaar is. Hoe, vragen zij minachtend, kan de Kerk zowel de Bruid zijn als een deel van het Lichaam van de Bruidegom? Sommigen gaan zelfs verder en suggereren dat christenen die door de eeuwen heen geen moeite hebben gehad met de twee beelden

---

¹ Zinspel op 2 Tim. 2:15.

² Ultra-dispensationalisme wordt ook wel hyper-dispensationalisme genoemd.

(erkend wordt dat het beelden zijn, en dat er dus geen verwarring hoeft te zijn in het denken wanneer het gaat om het harmoniseren van beide), feitelijk schuldig zijn aan het beschuldigen van Goddelijkheid van spirituele polygamie! Ik zou zo'n verachtelijke gedachte niet op schrift stellen, maar het is hun eigen uitdrukking die ik keer op keer heb gehoord. Ze wijzen erop, wat alle bijbelstudie-leerlingen gemakkelijk toegeven, dat in het Oude Testament Israël de bruid en de vrouw van Jahweh wordt genoemd. "Dan," roepen zij uit, "hoe kan de Heer twee vrouwen hebben zonder schuldig te zijn aan precies hetzelfde wat Hij Zelf veroordeelt bij Zijn schepselen hier op aarde?"

Gezien zulke absurde afleidingen, zal het nodig zijn om met enige zorg te onderzoeken hoe deze figuren precies worden gebruikt. Ten eerste vinden we dat God in het spreken over Israël een aantal verschillende beeldrijke uitdrukkingen gebruikt. Hij verklaart Zichzelf hun Vader te zijn, dat wil zeggen de Vader van het volk, en Israël wordt Zijn zoon genoemd. "Uit Egypte heb Ik Mijn zoon geroepen" (Hosea 11:1), en, "Laat Mijn zoon gaan, zodat hij Mij kan dienen" (Exodus 4:23). Op andere plaatsen worden soortgelijke uitdrukkingen gebruikt, en toch spreken de profeten keer op keer over Israël als de vrouw van Jahweh, en de latere profeten schetsen haar als een gescheiden vrouw vanwege haar ontrouw, die op een gegeven moment weer zal worden opgenomen, wanneer ze van haar zonden is gereinigd. Maar het is belangrijk te zien dat een gescheiden vrouw nooit opnieuw een bruid kan zijn, ook al kan ze vergeven worden en teruggebracht worden naar haar huwelijkse staat. Welke incongruentie hebben we hier als we de Schrift moeten interpreteren volgens het principe van de Bullingerieten³. Hier is een zoon die ook een vrouw is. Wat een volstrekte absurditeit!

Aan de andere kant wordt Israël afgebeeld als een wijnstok. "U hebt een wijnstok uit Egypte uitgegraven", (Psalm 80:9), en, "Israël is een weelderige wijnstok, hij brengt zijn vrucht voort" (Hosea 10:1). Op vele andere plaatsen wordt hetzelfde beeld gebruikt. Elders wordt deze uitverkoren natie beschreven als de priesters van de Heer, die een bijzondere positie innemen gedurende het hele millennium, alsof zij tussenpersonen zouden zijn tussen de heidenen en Jahweh zelf. Andere vergelijkingen worden gebruikt, maar deze zijn voldoende om te laten zien dat er in de Schrift geen poging wordt gedaan om elk beeld op elkaar af te stemmen. Elk wordt gebruikt zoals het past bij Gods bedoeling op dat moment. Zo wordt de natie die op het ene moment wordt gezien als een zoon op een ander moment als een wijnstok gezien, elders als een vrouw, en weer als een natie van priesters.

Aangezien dit zo in verband staat met Israël, waarom zouden we dan verbaasd zijn als een vergelijkbare diversiteit aan termen wordt gebruikt in verband met de Kerk? Wanneer onze Heer voor het eerst het onderwerp van de nieuwe orde introduceert, spreekt Hij over de Kerk als een gebouw: "Op deze rots zal Ik Mijn Kerk bouwen" (Mattheüs 16:18). De apostel Paulus ziet de Kerk op dezelfde manier in 1 Korintheërs 3:9, 10: "Gods bouwwerk bent ú ... ik heb als een wijs bouwmeester het fundament gelegd en een ander bouwt daarop". Opnieuw in Efeziërs 2:19-22: "Zo bent u dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God, ²⁰ gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de hoeksteen is, ²¹ en op Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere; ²² op Wie ook u mede gebouwd wordt tot een woning van God, in de Geest". Let hier op dat, met betrekking tot deze passage, we volgens de Bullingerieten hier een gebouw hebben dat in de lucht zweeft met een grote kloof tussen de fundering en de bovenbouw; want dit gebouw zou rusten op de fundering van de apostelen en profeten, maar volgens de opvattingen van degenen die we bespreken, moeten we op een zeer duidelijke manier de Nieuwtestamentische apostelen en profeten uit het boek Handelingen scheiden van de Efezische kerk, die verondersteld wordt een heel ander gezelschap te zijn. De absurditeit hiervan wordt des te duidelijker naarmate we zien hoe we schade zouden moeten toebrengen aan het beeld van het gebouw, zoals hier gebruikt door de apostel Paulus. Het feit is dat de Handelingen en de gevangenisbrieven⁴ één en ondeelbaar zijn. In 1 Timotheüs 3:15 spreekt hij over "het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, zuil en fundament van de waarheid". De apostel Petrus kijkt op precies dezelfde manier naar de Kerk, als een groep levende stenen gebouwd op de Levende Steen, onze Heer Jezus Christus (1 Petrus 2:5).

³ Bullingerisme: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/ultra-dispensat.pdf> ; <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/doopDispensat.pdf> ; <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Evangelie-Sterren.pdf>

⁴ Gevangenisbrieven: Kolossenzen, Efeziërs, Filippenzen en Filemon, zo genoemd omdat ze door Paulus in gevangenschap geschreven zijn (Ko 4:3, 10; Ef 4:20; Fp 1:7,13,17, Fm 9, 23).

We hebben al gezien dat de figuur van het Lichaam in een aantal van Paulus' geschriften wordt gebruikt, niet alleen in de gevangenisbrieven, maar ook in Romeinen en 1 Korinthiërs, om de innige relatie tussen Christus in heerlijkheid en Zijn volk op aarde weer te geven, terwijl het huis stabiliteit uitdrukt en ons vertelt dat de Kerk een woonplaats voor God in deze wereld is, zoals de tempel vroeger was. Het Lichaam spreekt over vereniging met Christus door de inwonende Geest. Maar Paulus ziet geen enkel probleem in het veranderen van de beeldspraak van het Lichaam naar de Bruid. In het vijfde hoofdstuk van Efeziërs glijdt hij moeiteloos van het ene naar het andere, zonder dat er enig geweld wordt gedaan aan beide zienswijzen. Hij toont ons dat de vrouw van een man als zijn eigen lichaam beschouwd moet worden. En in het laatste deel van dat hoofdstuk, waar hij teruggaat naar de huwelijksrelatie zoals oorspronkelijk door God ingesteld, zegt hij:

“Daarom, zoals de gemeente aan Christus onderdanig is, zo behoren ook de vrouwen in alles hun eigen mannen onderdanig te zijn. ²⁵ Mannen, heb uw eigen vrouw lief, zoals ook Christus de gemeente liefgehad heeft en Zich voor haar heeft overgegeven, ²⁶ opdat Hij haar zou heiligen, door haar te reinigen met het waterbad door het Woord, ²⁷ opdat Hij haar in heerlijkheid voor Zich zou plaatsen, een gemeente zonder smet of rimpel of iets dergelijks, maar dat zij heilig en smetteloos zou zijn. ²⁸ Zo moeten de mannen hun eigen vrouwen liefhebben als hun eigen lichamen. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief. ²⁹ Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert het, zoals ook de Heere de gemeente. ³⁰ Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente. ³¹ Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zich aan zijn vrouw hechten, en die twee zullen tot één vlees zijn. ³² Dit geheimenis is groot; maar ik spreek met het oog op Christus en de gemeente. ³³ Kortom, ook u moet, ieder in het bijzonder, uw eigen vrouw net zo liefhebben als uzelf; en de vrouw moet ontzag hebben voor haar man” (Efeziërs 5:24-33).

Zeker, niets kan duidelijker zijn dan dat wij moeten begrijpen dat de relatie van Adam en Eva aan het allereerste begin door God bedoeld was om het grote mysterie van Christus en de Kerk te openbaren. Schrijvend aan de Korinthiërs op een eerder tijdstip, zei hij: “Ik heb u verlost als een kuise maagd tot Christus”, en christelijk gedrag blijkt voort te komen uit de verantwoordelijkheid die verbonden is aan die verloving. De Kerk wordt gezien als een verloofde bruid, nog niet getrouwd, maar geroepen om trouw te zijn aan haar afwezige Heer totdat de dag komt waarop zij openlijk door Hem als Zijn bruid zal worden erkend. Het is deze glorieuze gebeurtenis die Johannes voor ons neerzet in het negentiende hoofdstuk van het boek Openbaring. Het is niet van een aardse bruid dat hij spreekt, maar van de hemelse. Na de vernietiging van de valse hoer, Babylon de Grote, wordt het bruiloftsmaal van het Lam gevierd in het huis van de Vader, en alle heiligen worden opgeroepen zich te verheugen omdat het huwelijk van het Lam gekomen is en Zijn bruid zich gereed heeft gemaakt. Bij de rechterstoel van Christus ontvangt zij uit Zijn hand de linnen gewaden waarin zij moet worden gehuld bij het bruiloftsfeest. Let op dat we bij deze gelegenheid niet alleen de bruid en de bruidegom hebben, maar dat we lezen: “Zalig zijn zij die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft van het Lam” (19:9). Deze uitgenodigde gasten onderscheiden zich van de bruid zelf. Zij vormen natuurlijk een andere groep verlost zondaars, namelijk, heiligen uit het Oude Testament, en mogelijk enkele heiligen uit de verdrukking die om Christus' wil gemarteld zijn. Dit zijn de vrienden van de bruidegom die zich verheugen in Zijn geluk wanneer Hij Zijn bruid tot Zich neemt.

Door alle christelijke eeuwen heen hebben gelovigen zich verheugd in de zoetheid van de gedachte aan de bruidsrelatie, dat, zoals geen ander beeld, de intensiteit van Christus' liefde voor de Zijnen uitbeeldt. Hoe waarlijk mogen we zingen:

The bride eyes not her garment,
But her dear Bridegroom's face;
I will not gaze on glory,
But on my King of grace;
Not at the crown He giveth,
But on His piercèd hand;
The Lamb is all the glory
Of Immanuel's land”.

Hoeveel zouden we verliezen als we dit verloren zouden raken! En toch doet het soms pijn te beseffen hoe ongevoelig christenen, die het beter zouden moeten weten, kunnen zijn wat betreft de kostbaarheid hiervan. Ik herinner me dat ik eens een voorstander van het systeem dat we aan het bespreken waren, hoorde uitroepen: “Ik ben geen deel van de Bruid; ik ben deel van de Bruidegom zelf. Ik behoor tot het Lichaam van Christus, en Zijn Lichaam is voor Hem veel kostbaarder dan Zijn Bruid”. Ik antwoordde: “Je bedoelt dus dat je veel meer om je eigen lichaam geeft dan om je vrouw!” Hij was nogal van zijn stuk, wat ook begrijpelijk is.

Maar uiteindelijk, als Israël een gescheiden vrouw is die op een dag hersteld zal worden, en de Kerk ook een bruid is, is er dan geen reden voor wat sommigen “geestelijke polygamie” hebben genoemd? Zeker niet. Vergelijkbare figuren kunnen in elke bedeling worden gebruikt om geestelijke realiteiten te illustreren; en dan is het belangrijk te zien dat Israël specifiek de vrouw van Jahweh wordt genoemd, terwijl de Kerk de Bruid van het Lam is. Israël’s huwelijksrelatie is met God Zelf, volledig los van enige vraag van incarnatie. De Kerk is de Bruid van de Geïncarneerde, die Lam van God werd voor onze verlossing. Wie zou de gelukzaligheid hiervan willen verliezen?

In het laatste hoofdstuk van het boek Openbaring hebben we bevestiging toegevoegd van de juistheid van de in dit artikel ingenomen positie. In 22:16 verklaart onze Heer Jezus Zichzelf als de Komende, zeggende: “Ik ben de Wortel en het Nageslacht van David, de blinkende Morgenster”. In het volgende vers wordt ons verteld: “En de Geest en de bruid zeggen: Kom!”. Hier hebben we de reactie van de Kerk op de verklaring van onze Heer dat Hij de Morgenster is. De morgenster schijnt vóór het opkomen van de zon. Zo komt Christus als de Morgenster voor Zijn Kerk. Voor Israël zal Hij opstijgen als de Zon der Gerechtigheid met genezing in Zijn vleugels. En dus, op het moment dat de aankondiging wordt gedaan die Zijn nabije terugkeer aangeeft, roepen de Geest die in de Kerk woont en de Bruid die door de Geest wordt aangedreven, vol verlangen: “Kom”, want het woord is aan Hem gericht. Hoe werkelijk absurd zou het zijn om Israël hier binnen te brengen alsof het aardse volk degenen waren die reageerden op de stem van de Verlosser in dit huidige tijdperk!

Maar deze ultra-dispensationalisten zijn zo vastbesloten om alles wat in het boek Openbaring staat van de Kerk af te nemen, dat ze zelfs volhouden dat de brieven aan de kerken in hoofdstukken 2 en 3 ook allemaal voor Israël zijn. Ondanks het feit dat de apostel Johannes jarenlang had gewerkt in de Romeinse proconsulaire provincie Asia, dat hij grondig bekend was met al deze zeven kerken, gaan ze toch zelfs zo ver te ontkennen dat sommige van deze kerken überhaupt bestonden in de eerste eeuw van de christelijke jaartelling, toen Johannes de Openbaring schreef, hoewel het onderzoek van Sir William Ramsay het tegendeel heeft bewezen. Aan de andere kant verklaren zij dat al deze kerken in de toekomst zullen opstaan nadat het Lichaam naar de hemel is gebracht, en dat de zeven brieven dan van toepassing zullen zijn, maar geen huidige invloed hebben op het bewustzijn van de heiligen. Ik kan me niets satanischer voorstellen dan dit. Hier zijn kerken daadwerkelijk verheven door het prediken van het Evangelie. Efeze kennen we goed. Laodicea wordt genoemd in de brief aan de Kolossenzen. De andere kerken bestonden zeker in die tijd en precies in de staat die Johannes beschrijft, en de opgestane Christus spreekt deze kerken op de meest plechtige wijze toe en roept zeven keer alle beoefende zielen op om te luisteren naar wat hij tegen ieder zegt, roepend: “Wie oren heeft, laat hij horen wat de Geest tegen de gemeenten zegt”. In deze brieven hebben we elke mogelijke situatie beschreven waarin de kerken van God kunnen worden aangetroffen vanaf de apostolische dagen tot het einde van de christelijke tijd⁵. Meer nog: we hebben op mystieke wijze de morele en spirituele principes van het gehele verloop van de kerkgeschiedenis⁵ beschreven. Dit alles zou voor ons als gelovigen enorm zwaar moeten zijn en luid tot ons geweten moeten spreken; maar dan komt de Bullingeriet en met een zwaai van zijn interpretatieve toverstok wijst hij hen volledig weg voor de huidige tijd, luchtig verklarend dat ze helemaal geen boodschap voor ons hebben, dat ze allemaal Joods zijn en pas hun plaats zullen hebben in de Grote Verdrukking nadat de Kerk is verdwenen! En zo worden het volk van God dat dit onschriftuurlijke systeem accepteert niet alleen beroofd van de kostbare dingen waarin deze brieven overvloedig zijn, maar wordt hun geweten ook onverschillig tegenover de plechtige vermaningen die daarin te vinden zijn. Dit is ongetwijfeld een meesterwerk van satanische strategie, waarbij onder het voorwendsel van het juiste verdelen van het Woord der Waarheid de Schrift zo verkeerd verdeeld is dat ze vandaag de dag geen boodschap meer

---

⁵ Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/gemeentetijdperk.pdf>

heeft voor Gods volk, en het Woord van de Heer geen effect heeft op deze onschriftuurlijke traditie. En toch zegt de Heer, wanneer hij Johannes onderricht: “Schrijf nu op wat u hebt gezien, en wat is, en wat hierna zal geschieden” (1:19). Het is de tegenwoordige tijd en continue tijd. Het zou kunnen worden weergegeven als “De dingen die nu gebeuren”. “Helemaal niet”, roept de Bullingeriet uit. “Dit zijn de dingen die niet plaatsvinden, en ze zullen ook geen plaats hebben zolang de Kerk van God op aarde is”. Anderen kunnen dit accepteren als diepe leer en gevorderde waarheid. Persoonlijk verwerp ik het als een satanische verdraaiing, bedoeld om de kracht van Gods Woord over de zielen van Zijn volk te vernietigen.

Eerder werd Hoofdstuk 7 vertaald:

- o Hebben Waterdoop en Avondmaal een plaats in de huidige genadebedeling? :
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/doopDispensat.pdf>

Lees over het Bullingerisme of ultra-dispensationalisme:

- o <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/ultra-dispensat.pdf>
- o <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Evangelie-Sterren.pdf>
- o <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/doopDispensat.pdf>
- o <https://www.wholesomewords.org/etexts/ironside/wrongly.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm